ĢENERĀLADVOKĀTA DAMASO RUISA-HARABO KOLOMERA [*DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER*] SECINĀJUMI,

sniegti 2008. gada 22. maijā [1]

I — Ievads

1. Mākslinieki ir raduši lietot pseidonīmus, tāpēc publikai nav viegli uzzināt, vai tās iemīļotās kino, teātra, glezniecības vai mūzikas zvaigznes izmanto savus īstos datus vai savu identitāti slēpj aiz pseidonīma. Tikai dažiem izdodas panākt, ka to fiktīvā un reālā identitāte kļūst vienādi atpazīstamas (uzreiz prātā nāk tikai Merilina Monro jeb Norma Džīna Beikere).

2. Dziedātājs, ar kuru ir saistīta šī lieta un kura ģimene ir cēlusies no Odesas, ar savu īsto vārdu Šabtai Zisels ben Abrahams [*Shabtai Zisel ben Abraham*] bija kļuvis slavens šaurākā lokā [2]. Uzdrošinos apgalvot, ka arī vārda eiropeiskais tulkojums — Roberts Allens Cimermans [*Robert Allen Zimmerman*] viņam nenodrošināja lielākus panākumus. Savukārt viņa pseidonīms ir labi zināms vairākām mūzikas mīļotāju paaudzēm — Bobs Dilans [3].

3. Šis dziedātājs bija velsiešu dzejnieka Dilana Tomasa (1914–1953) [4] apbrīnotājs un no viņa aizņēmās vārdu, ko pārvērta par savu uzvārdu, bet viņa darbi tāpat kā Fila Kolinsa [5] un Klifa Ričardsa [6] darbi ir iemīļots ļoti ienesīgu ierakstu priekšmets, kas ir iemesls to plašai reproducēšanai.

1 — Oriģinālvaloda — spāņu.

2 — Biogrāfiskie dati atrodami Satué, F. J., *¡Más madera! Una historia del Rock*, izdevn. *Belacqva*, Barselona, 2004, 397. un turpmākās lpp.

3 — Pēdējā laikā viņa iknedēļas radio programma "Theme time radio hour", kuru pārraida *XM Satellite Radio* priecē plašu auditoriju (*EL PAÍS*, 2008. gada 25. marts, 48. lpp.). Turklāt viņa dzīve atspoguļota kinematogrāfiskā darbā *I'm Not There* (2007. gads), kas ir režisora Toda Heinsa [*Todd Haynes*] veltījums mūzikai.

4 — Nav zināms, vai viņš apbrīnoja tikai rakstnieka dzeju vai arī viņa dzīvesveidu; rakstnieks vismaz jaunībā savi sauca par "vislielāko dzērāju pasaulē" un nelabojamu bohēmistu, kā izriet no viņa darba "Portrait of the artist as a young dog" ["Mākslinieka portrets kucēna lomā", tulkojums latviešu valodā nav pieejams], kur viņš raksta: "Jaunībā Tomasam kādu laiku nebija darba, bet viņš taisījās drīz doties uz Londonu, lai uzsāktu žurnālista karjeru Čelsijā, viņam nebija ne penija, bet nenoteikta cerība dzīvot uz sieviešu rēķina".

5 — Popa un roka mūzikas grupas *Genesis* bundzinieka un dziedātāja, vēlāk solo dziedātāja gadījumā pieņemts 1993. gada 20. oktobra spriedums apvienotajās lietās C-92/92 un C-326/92 *Phil Collins* u.c. (*Recueil*, I-5145. lpp.).

6 — Viņa īstais vārds ir Harijs Rodžers Vebs [*Harry Rodger Webb*], un viņš ir bijušais *Shadows* līderis (http://www.cliffrichard.org).

4. *Bundesgerichtshof* (Vācijas Federālā Augstākā tiesa) ir iesniegusi trīs prejudiciālus jautājumus par fonogrammām, kas ietver šīs patiesās roka zvaigznes sešdesmito gadu sākumā radītus darbus, par kuru aizsardzību Vācijā ir jāspriež minētajai augstajai tiesai, kura būtībā šaubās par to, vai tos var aizsargāt saskaņā ar Kopienu tiesībām, kad šāda iespēja ir izslēgta saskaņā ar valsts tiesībām.

5. Problēmas ekonomiskā nozīme nav maza, jo no tās risinājuma ir atkarīgs, vai lielais daudzums darbu, kas radīti pirms Vācijas autortiesību un blakustiesību likuma stāšanās spēkā 1966. gadā, paliks publiskā īpašumā un brīvi izmantojami vai arī būs jāuzskata, ka tos aizsargā šīs tiesības, tādējādi to izmantošanu pakļaujot autoru vēlmēm.

II — Atbilstošās tiesību normas

A — *Kopienu tiesiskais regulējums*

6. Dalībvalstu tiesību sistēmu saskaņošana intelektuālā īpašuma jomā galvenokārt tika veikta ar Direktīvu 93/98/EEK [7], kurā vēlāk tika izdarīti grozījumi [8] un kura tika atcelta ar Direktīvu 2006/116/EK [9], ar kuru veikta iepriekšējo direktīvu kodifikācija.

7. Direktīvas 2006/116 3. panta 2. punktā ar nosaukumu "Blakustiesību termiņš" ir noteikts:

"Fonogrammu producentu tiesības izbeidzas 50 gadus pēc tam, kad izdarīta fiksācija. [..]

Tomēr šis punkts nenodrošina jaunu aizsardzību fonogrammu producentu tiesībām, kas 2002. gada 22. decembrī vairs nebija aizsargātas saskaņā ar 3. panta 2. punktu Direktīvā 93/98/EEK atbilstīgi šā punkta redakcijai pirms grozījumu izdarīšanas ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2001/29/EK."

7 — Padomes 1993. gada 29. oktobra Direktīva 93/98/EEK par autortiesību un dažu blakustiesību aizsardzības termiņu saskaņošanu (OV L 290, 9. lpp.).

8 — It īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīva 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV L 167, 10. lpp.).

9 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīva 2006/116/EK par autortiesību un dažu blakustiesību aizsardzības termiņiem (OV L 372, 12. lpp.).

8. Direktīvas 2006/116 7. pantā ar nosaukumu "Aizsardzība *vis-à-vis* trešām valstīm" pirmajos divos punktos ir piebilsts:

"1. Ja darba izcelsmes zeme saskaņā ar Bernes Konvenciju [10] ir trešā valsts un darba autors nav Kopienas valstspiederīgais, dalībvalstu piešķirtais aizsardzības termiņš beidzas dienā, kad beidzas aizsardzība, ko piešķir darba izcelsmes valsts, bet tas nevar būt ilgāks par 1. pantā noteikto termiņu.

2. Šīs direktīvas 3. pantā noteiktie aizsardzības termiņi ir spēkā arī gadījumā, ja tiesību subjekti nav Kopienas pilsoņi, ar nosacījumu, ka dalībvalstis viņiem nodrošina aizsardzību. Tomēr, ciktāl tas nav pretrunā ar dalībvalstu starptautiskiem pienākumiem, dalībvalstu piešķirtais aizsardzības termiņš beidzas vēlākais tajā dienā, kad beidzas aizsardzība, ko piešķīrusi valsts, kuras valstspiederīgais ir tiesību subjekts, un tā nevar būt ilgāka par 3. pantā noteikto termiņu.

[..]"

9. Direktīvas 2006/116 10. panta ar nosaukumu "Piemērošana laikā" 1., 2. un 3. punkts ir formulēti šādi:

"1. Ja kādā dalībvalstī 1995. gada 1. jūlijā jau ir bijis spēkā aizsardzības termiņš, kas ir ilgāks nekā attiecīgais termiņš, ko paredz šī direktīva, šī direktīva nesaīsina aizsardzības termiņu attiecīgā dalībvalstī.

2. Aizsardzības termiņi, kas paredzēti šajā direktīvā, attiecas uz visiem darbiem un tiesību objektiem, ko 1. punktā minētajā dienā aizsargā vismaz viena dalībvalsts saskaņā ar attiecīgās valsts noteikumiem par autortiesībām vai blakustiesībām vai kas atbilst aizsardzības kritērijiem, kas noteikti [Padomes 1992. gada 19. novembra] Direktīvā [92/100/EEK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām, kas attiecas uz autortiesībām intelektuālā īpašuma jomā].

3. Šī direktīva neskar nevienu izmantošanas gadījumu, kas noticis līdz 1. punktā minētajai dienai. Dalībvalstis pieņem vajadzīgos noteikumus, lai jo īpaši aizsargātu trešo personu iegūtas tiesības."

10 — Bernes konvencija par literāro un mākslas darbu aizsardzību, saskaņā ar 1971. gada 24. jūlija Parīzes aktu 1979. gada 28. septembra redakcijā (pieejama http://www.wipo.int/treaties/es/ip/berne/index.html).

B — *Starptautisko tiesību normas*

10. Pasaules Intelektuālā īpašuma organizācija (*World Intellectual Property Organisation*; turpmāk tekstā — "*WIPO*") ir pieņēmusi trīs starptautiskas konvencijas, kas ir speciāli veltītas fonogrammu producentu tiesību nodrošināšanai — Romas konvencija [11], Fonogrammu konvencija [12] un Līgums par izpildījumu un fonogrammām [13]. Pēdējo Eiropas Kopiena attiecībā uz tās kompetencē esošiem jautājumiem ir apstiprinājusi ar Lēmumu 2000/278/EK [14].

11. Var secināt, ka pastāv tendence pagarināt fonogrammu producentu tiesību aizsardzības termiņu, jo, ja Romas konvencijā [15] un Fonogrammu konvencijā [16] termiņš bija noteikts vismaz 20 gadi, Līgumā par izpildījumu un fonogrammām tas ir pagarināts līdz vismaz 50 gadiem [17].

12. Turklāt, lai daļēji saskaņotu intelektuālā īpašuma tiesības, jo tās netieši ietekmē starptautisko tirdzniecību, *TRIPS* līgumā [18] ir ietverti vairāki noteikumi, kas attiecas uz dažādiem intelektuālā īpašuma aspektiem. Turpinājumā ir norādīti tie noteikumi, kas attiecas uz skaņu ierakstiem un kas ir noderīgi šīs lietas atrisināšanai.

13. Tā no pamata tiesību normām ir vērts minēt 3. pantu, kurā ir noteikts nacionālā režīma princips:

"1. Katra līgumslēdzēja puse piešķir citu līgumslēdzēju pušu pilsoņiem režīmu, kas ir ne mazāk labvēlīgs kā tas, ko tā piešķir saviem pilsoņiem attiecībā uz intelektuālā īpašuma aizsardzību, atbilstoši izņēmumiem, kas jau attiecīgi paredzēti Parīzes konvencijā (1967), Bernes konvencijā (1971), Romas konvencijā un Līgumā par intelektuālo īpašumu attiecībā uz integrālajām shēmām. Attiecībā uz izpildītājiem, fonogrammu producentiem un radioraidījumu organizācijām šis pienākums ir spēkā tikai attiecībā uz tiesībām, ko nosaka šis Līgums. [..]

11 — Konvencija par izpildītāju, fonogrammu producentu un raidorganizāciju tiesību aizsardzību, parakstīta 1961. gada 26. oktobrī Romā.

12 — Konvencija par fonogrammu producentu aizsardzību pret neatļautu viņu fonogrammu pavairošanu, 1971. gada 29. oktobris.

13 — *WIPO* līgums par izpildījumu un fonogrammām, pieņemts 1996. gada 20. decembrī Ženēvā. Visi nolīgumi pieejami http://www.wipo.int/treaties/es/.

14 — Padomes 2000. gada 16. marta Lēmums par *WIPO* līguma par autortiesībām un *WIPO* līguma par izpildījumu un fonogrammām apstiprināšanu Eiropas Kopienas vārdā (OV L 89, 6. lpp.).

15 — 14. panta pirmās daļas a) apakšpunkts.

16 — 4. pants.

17 — 17. panta 2. punkts.

18 — Līgums par ar tirdzniecību saistītām intelektuālā īpašuma tiesībām (*TRIPS* līgums), ietverts 1.C pielikumā Līgumam par Pasaules tirdzniecības organizācijas izveidošanu, abi Kopienas vārdā apstiprināti ar Padomes 1994. gada 22. decembra Lēmumu 94/800/EK par daudzpusējo sarunu Urugvajas kārtā (no 1986. gada līdz 1994. gadam) panākto nolīgumu slēgšanu Eiropas Kopienas vārdā jautājumos, kas ir tās kompetencē (OV L 336, 1. lpp.; *TRIPS* līgums atrodams 213. lpp.).

[..]”

“1. Attiecībā uz izpildījuma ierakstīšanu fonogrammā izpildītājiem ir iespēja novērst šādas darbības, ja tās veiktas bez viņu atļaujas: viņu neierakstītā izpildījuma ierakstīšanu un šāda ieraksta reproducēšanu. [..]

14. Savukārt *TRIPS* līguma 4. pantā ir nostiprināta vislielākās labvēlības režīma klauzula, kas nozīmē, ka jebkuras priekšrocības, labvēlība, privilēģijas vai imunitāte, ko kāda līgumslēdzēja puse piešķir jebkuras citas valsts pilsoņiem, nekavējoties un bez nekādiem nosacījumiem tiek piešķirta visu citu līgumslēdzēju pušu pilsoņiem, bet tālāk ir norādīti izņēmumi no šī pienākuma, kas šīs pamata lietas aspektā nav jāapskata.

2. Fonogrammu producentiem ir tiesības atļaut vai aizliegt tiešu vai netiešu viņu fonogrammu reproducēšanu.

[..]

15. *TRIPS* līguma 9. pantā 1. punktā ir atsauce uz Bernes konvenciju un līgumslēdzējām pusēm noteikts ievērot tās 1.–21. pantu.

5. Aizsardzības termiņš, ko šis Līgums garantē izpildītājiem un fonogrammu producentiem, ilgst vismaz līdz 50 gadus, skaitot no tā kalendārā gada beigām, kurā veikts ieraksts vai izpildījums. [..]

16. Par skaņu ierakstu producentu tiesībām *TRIPS* līguma 14. pantā ir noteikts:

[..]”

C — *Valsts tiesiskais regulējums*

17. Vācijā intelektuālais īpašums ir regulēts *Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte* [19] (Vācijas autortiesību un blakustiesību likums; turpmāk tekstā — "*UrhG*"). Tā 137.f pants ir pārejas noteikums Direktīvas 93/98/EEK transponēšanai valsts tiesībās; tā 2. un 3. punktā ir noteikts:

"[..]

2) šī likuma redakcijā, kas ir spēkā kopš 1995. gada 1. jūlija, tiesību normas ir piemērojamas arī darbiem, kuru aizsardzības periods saskaņā ar šo likumu ir beidzies pirms 1995. gada 1. jūlija, bet turpina pastāvēt saskaņā ar kādas citas Eiropas Savienības dalībvalsts vai valsts, kas noslēgusi Eiropas Ekonomikas zonas līgumu, likumu. Pirmais teikums ir analoģiski piemērojams arī fonogrammu producentu [..] tiesībām (85. pants) [..].

3) ja saskaņā ar 2. punktu tāda darba aizsardzība, kam piemērojams šis likums, atkal ir spēkā, tā autoram rodas atjaunotās tiesības. Pirms 1995. gada 1. jūlija uzsāktu izmantošanas darbību tomēr drīkst turpināt tikai saskaņā ar paredzētajiem noteikumiem. Par izmantošanu no 1995. gada 1. jūlija ir jāmaksā atbilstoša atlīdzība. 1.–3. teikums analoģiski attiecas uz blakustiesībām.

[..]"

III — Pamata prāvas fakti

18. Uzņēmums *Falcon Neue Medien Vertrieb GmbH* (turpmāk tekstā — "*Falcon*"), atbildētājs pamata prāvā un kasācijas instancē, izplata divas fonogrammas ar mākslinieka Boba Dilana priekšnesumu ierakstiem kompaktdisku jeb "CD" formā; pirmā nosaukums ir "Bob Dylan — Blowin' in the Wind", otra — "Bob Dylan — Gates of Eden".

19. Fonogrammās ierakstītās dziesmas sākotnēji bija ietvertas albumos "Bob Dylan — Bringing It All Back Home", "The Times They Are A-Changin'" un "Highway 61 Revisited".

20. *Sony Music Entertainment (Germany) GmbH* (turpmāk tekstā — "*Sony*"), prasītājs pamata lietā un kasācijas sūdzības iesniedzējs kasācijas instancē, ir pazīstama Japānas

19 — 1965. gada 9. septembra likums (*BGBl.* I, 1273. lpp.), pēdējie grozījumi izdarīti ar 2006. gada 10. novembra *Fünften Gesetzes zur Änderung des Urheberrechtsgesetzes* (Piektais likums par autortiesību un blakustiesību likuma reformu; *BGBl.* I, 2587. lpp.).

daudznacionāla uzņēmuma ar tādu pašu nosaukumu meitas uzņēmums; tas apgalvo, ka visi abās fonogrammās ietvertie darbi tika izdoti Amerikas Savienotajās Valstīs pirms 1966. gada 1. janvāra, proti, 1964. un 1965. gadā.

21. Prasītājs arī apgalvo, ka Amerikas fonogrammu producents ir ieguvis tiesības uz Boba Dilana albumu oriģinālajām fonogrammām arī Vācijas teritorijā un ka šīs tiesības tika nodotas *Sony*, un tāpēc atbildētājs, pavairojot un izplatot kompaktdiskus, pārkāpj tā intelektuālā īpašuma tiesības.

22. Tāpēc *Sony* prasa aizliegt *Falcon* pašam vai ar trešo personu starpniecību pavairot un izplatīt kompaktdiskus "Bob Dylan — Blowin' in the Wind" un "Bob Dylan — Gates of Eden". Tas prasa arī piespriest atbildētājam sniegt zināmu informāciju un atlīdzināt *Sony* radītos zaudējumus.

23. *Falcon* tomēr norāda, ka Vācijas tiesību sistēmā fonogrammu producentam nav paredzētas nekādas tiesības uz Boba Dilana fonogrammām, kas ierakstītas pirms 1966. gada 1. janvāra.

24. Pirmajā instancē *Landgericht Rostock* (Rostokas apgabaltiesa) nepiekrita *Sony* argumentiem un prasību noraidīja.

25. Tiesvedībā šīs Baltijas jūras pilsētas *Oberlandesgericht* (Federālās zemes augstākā tiesa) prasītājs atsauca prasījumu izbeigt nelikumīgo darbību, lai panāktu mierizlīgumu, bet uzturēja prasījumu piespriest atbildētājam sniegt zināmu informāciju un uzlikt pienākumu atlīdzināt zaudējumus.

26. Apelācijas instances tiesa noraidīja *Sony* apelācijas sūdzību, apgalvojot, ka saskaņā ar Ženēvas konvenciju, kas ir stājusies spēkā Vācijā un Amerikas Savienotajās Valstīs, fonogrammu producentiem aizsardzības tiesības saskaņā ar *UrhG* 85. pantu ir tikai uz tiem darbiem, kas radīti pēc 1966. gada 1. janvāra. Turklāt tā uzskatīja, ka uz pirms minētā datuma radītām fonogrammām neattiecas arī *UrhG* 137.f pants, kas ir pārejas noteikums Direktīvas 93/98 transponēšanai valsts tiesībās, jo tā 2. punkts nav piemērojams fonogrammām, kas ir ierakstītas līdz 1966. gada 1. janvārim, jo tās Vācijā nevienā brīdī nebija aizsargātas.

IV — Prejudiciālie jautājumi un tiesvedība Tiesā

27. *Bundesgerichtshof*, kurā iesniegta kasācijas sūdzība par apelācijas tiesas spriedumu,

konstatē, ka sūdzības iznākums ir atkarīgs no Direktīvas 2006/116 10. panta 2. punkta interpretācijas. Iesniedzējtiesa prejudiciālo jautājumu nozīmi skaidro šādi.

28. No vienas puses, tā neuzskata, ka Ženēvas konvencijas retroaktivitāte būtu plašāka nekā valsts aizsardzība, kas saskaņā ar *UrhG* 129. panta 1. punktu *UrhG* 85. pantā paredzētās fonogrammu producentu tiesību aizsardzības retroaktivitāti ierobežo ar datumu, kad stājās spēkā pats *UrhG*, proti, 1966. gada 1. janvāri.

29. No otras puses, apstrīdēto fonogrammu aizsardzību Vācijas teritorijā nevarētu nodrošināt, arī tieši piemērojot *UrhG* 137.f panta 2. punktu, kas ir noteikums, kas pieņemts [20], lai transponētu valsts tiesībās Direktīvu 93/98, kas nozīmē, ka tas ir jāinterpretē minētās direktīvas 10. panta 2. punkta aspektā. Ņemot vērā *UrhG* 137.f panta 2. punkta formulējumu, ka aizsardzība tiek atjaunota tikai tad, ja tā "ir beigusies" pirms 1995. gada 1. jūlija, *Oberlandesgericht Rostock* uzskata, ka fonogrammas, ko pirms 1966. gada 1. janvāra ir ierakstījuši producenti, kuru juridiskā adrese ir trešā valstī, Vācijā nekad nav bijušas aizsargātas un tāpēc nav iespējams atjaunot aizsardzību, kas nekad nav pastāvējusi.

30. Tā kā *Bundesgerichtshof* pamatojas uz *Sony* apgalvojumu, ka arī Apvienotās Karalistes tiesību aktos ir nodrošināta aizsardzība fonogrammām, kas izdotas pirms 1966. gada 1. janvāra un ko Amerikas Savienotajās Valstīs ir izdevuši amerikāņu producenti, tai rodas šaubas par Direktīvas 2006/116 10. panta 2. punkta interpretāciju.

31. Šajos apstākļos *Bundesgerichtshof* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

"1) Vai Direktīvas 2006/116/EK paredzētais aizsardzības termiņš tās 10. panta 2. punktā minēto nosacījumu izpildes gadījumā ir piemērojams arī tad, ja attiecīgais objekts dalībvalstī, kurā tiek prasīta aizsardzība, nekad nav bijis aizsargāts?

20 — Ar 1995. gada 23. jūnija *Drittes Gesetzes zur Änderung des Urheberrechtsgesetzes* (Trešais likums par *UrhG* reformu; *BGBl.* I, 842. lpp.) 1. panta 26. punktu.

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

a) vai valsts tiesību normas Direktīvas 2006/116/EK 10. panta 2. punkta izpratnē ir arī dalībvalstu tiesību normas par tādu autortiesību subjektu aizsardzību, kuri nav Kopienas dalībvalsts pilsoņi?

b) vai minētajā direktīvā paredzētais aizsardzības termiņš saskaņā ar 10. panta 2. punktu ir piemērojams arī objektiem, kuri 1995. gada 1. jūlijā ir atbilduši Padomes 1992. gada 19. novembra Direktīvā 92/100/EEK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām, kas attiecas uz autortiesībām intelektuālā īpašuma jomā, minētajiem aizsardzības kritērijiem, bet kuru subjekts nav Kopienas dalībvalsts pilsonis?"

32. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesas kancelejā tika reģistrēts 2007. gada 16. maijā; rakstveida procesā apsvērumus iesniedza pamata lietas puses un Komisija.

33. Tiesas sēdē 2008. gada 15. aprīlī ieradās *Sony*, *Falcon* un Komisijas pārstāvji, kas sniedza mutvārdu apsvērumus.

V — Prejudiciālo jautājumu analīze

A — *Par aizsardzības retroaktīvo spēku (pirmais jautājums)*

34. Ar pirmo jautājumu *Bundesgerichtshof* vēlas noskaidrot, vai saskaņā ar Direktīvas 2006/116 10. panta 2. punktu piešķirto aizsardzību ir jānodrošina arī priekšmetiem, kas dalībvalstī, kurā tā tiek prasīta, nekad to nav saņēmuši, kas nozīmētu piemērot valsts tiesību normu pirms datuma, kad tā ir stājusies spēkā.

35. Šaubas ir pamatotas, jo Vācijā fonogrammas nebija juridiski aizsargātas *ex lege* līdz *UrhG* pasludināšanai 1965. gada 9. septembrī un, kā jau izskaidrots pamata lietas faktu kopsavilkumā, apstrīdētās fonogrammas bija izgatavotas 1964. un 1965. gadā, kas ir pirms minētā datuma.

36. Turklāt tiesību aizsardzības retroaktīva piemērošana pārkāptu zināmus starptautisko tiesību pamatnoteikumus intelektuālā īpašuma jomā. Bernes konvencijas 18. panta 2. punktā nav pieļauts, ka kādā valstī radīts darbs, kas kļuvis par publisku īpašumu citā Savienības [21] valstī, kurā tiek pieprasīta aizsardzība, no jauna tiktu integrēts privāttiesību jomā un tam tiktu piemērota konvencijas aizsardzība, galvenokārt ievērojot brīvas izmantošanas laikā trešo personu iegūtās tiesības [22].

37. Fonogrammu producentu tiesību jomā retroaktīvas piemērošanas aizliegums ir noteikts visos attiecīgajos starptautiskajos līgumos, proti, Romas konvencijā [23], Fonogrammu konvencijā [24] un Līgumā par izpildījumu un fonogrammām [25].

38. Tomēr Kopienu tiesību jomā Tiesa, analizējot Direktīvas 93/98 10. pantu, ir apliecinājusi, ka, pirmkārt, ir atļauta iespēja atjaunot autortiesības vai blakustiesības, kas ir beigušās saskaņā ar pirms direktīvas ieviešanas piemērojamajiem tiesību aktiem, neskarot izmantošanu, kas veikta saskaņā ar minētajiem likumiem, un, otrkārt, noteikusi, ka dalībvalstis ir atbildīgas par tādu pasākumu veikšanu, kas paredzēti, lai aizsargātu tiesības, ko trešās personas ieguvušas saskaņā ar šādiem aktiem [26].

39. Lai nonāktu pie šāda secinājuma, Tiesa jēdzienu interpretēja no vēsturiskā aspekta, precizējot, ka tas tika pieņemts Kopienu likumdevēja skaidri izteiktas gribas rezultātā, jo Komisijas izstrādātajā Direktīvas 93/98 sākotnējā projektā bija noteikts, ka tās tiesību normas būs piemērojamas "tiesībām, kas nav izbeigušās 1994. gada 31. decembrī", bet Eiropas Parlaments šajā projektā izdarīja labojumus, to pārformulējot jaunā redakcijā, kas tika apstiprināta kā galīgā versija [27], un Tiesa piebilda, ka šis risinājums esot izvēlēts, lai ātrāk sasniegtu mērķi saskaņot valstu tiesību aktus par autortiesību un blakustiesību aizsardzības termiņiem, novēršot to, ka dažās dalībvalstīs beigušās tiesības joprojām tiek aizsargātas citās dalībvalstīs [28].

40. Vēlme ātri panākt valstu tiesību sistēmu saskaņošanu tika uzsvērta tā sauktajā sprie-

21 — "Savienība" Bernes konvencijas 1. panta izpratnē: "Valstis, uz kurām attiecas šī konvencija, izveido Savienību, lai aizsargātu autora tiesības uz viņu literārajiem un mākslas darbiem."

22 — *WIPO, Guide de la Convention de Berne pour la protection des œuvres littéraires et artistiques (Acte de Paris 1971). WIPO* publikācija, Ženēva, 1978, 117. lpp.

23 — 20.pants ar nosaukumu "Konvencijai nav atpakaļejoša spēka".

24 — 7.panta 3. punkts: "Nevienai dalībvalstij netiek pieprasīts piemērot šīs Konvencijas nosacījumus attiecībā uz jebkuru fonogrammu, kura fiksēta, pirms šī Konvencija stājusies spēkā šajā valstī."

25 — 22.pants ("Piemērošana laika ziņā"), kura 1. punktā ir atsauce uz Bernes konvencijas 18. pantu.

26 — 1999. gada 29. jūnija spriedums lietā C-60/98 *Butterfly Music* (*Recueil*, I-3939. lpp., 23. punkts).

27 — Spriedums lietā *Butterfly Music*, 19. punkts.

28 — Divās iepriekšējās zemsvītras piezīmēs minētais spriedums lietā *Butterfly Music*, 20. punkts.

dumā "Patricia" [29], kur Tiesa, saskārusies ar to, ka trūka saskaņotības intelektuālā īpašuma aizsardzības tiesību aktu jomā, secināja, ka atšķirības valstu noteikumos šajā jomā radīja tirdzniecības ierobežojumus [30].

41. Īsumā no direktīvas 10. panta 2. punkta izriet, ka paredzēto termiņu piemērošana nozīmē, ka aizsardzība no jauna tiek attiecināta uz darbiem vai priekšmetiem, kas jau ir nonākuši publiskā īpašumā [31].

42. Tomēr šie paskaidrojumi, kas atbild uz jautājumu par iepriekš beigušos autora blakustiesību atjaunošanas likumību, nenovērš šaubas par to, vai tos var izmantot, lai atrisinātu neskaidrības par tiesībām, kas nekad nav bijušas šādi aizsargātas.

43. Es tomēr turpinājumā minēto iemeslu dēļ drīzāk uzskatu, ka abos gadījumos būtu jāpiemēro vienāda pieeja.

44. Pirmkārt, arguments par paātrinātu saskaņošanu ir ne mazāk svarīgs neaizsargātu blakustiesību aspektā. Otrkārt, ir nozīmīga Direktīvas 2006/116 10. panta 2. punktā paredzētā specifikācija saistībā ar tiesību normām, kurās aizsargātas blakustiesības, vai nu valsts tiesību normas, vai arī Direktīvas 92/100 [32] tiesību normas, ja priekšmeti atbilst tiem noteiktajiem aizsardzības kritērijiem.

45. Runājot par saskaņošanas impulsu, jāmin, ka Kopienu likumdevējs ir izvēlējies vidusceļu starp retroaktivitātes aizliegumu un tās pilnīgu atļaušanu, dodot priekšroku kompromisam, saskaņā ar kuru pietiek, lai noteiktais darbs būtu aizsargāts kaut vienā dalībvalstī, beidzoties Direktīvas 93/98 transponēšanai paredzētajam maksimālajam termiņam, proti, 1995. gada 1. jūlijā [33], lai spēkā esošos termiņus piemērotu visā Kopienā [34].

29 — 1989. gada 24. janvāra spriedums lietā 341/87 *EMI Electrola/ Patricia Im- und Export* u.c. (*Recueil*, 79. lpp.).

30 — Konkrēti minētajā gadījumā Tiesa pieļāva tāda dalībvalsts tiesību akta piemērošanu, kurā skaņu ieraksta producentam bija atļauts pamatoties uz savām ekskluzīvajām tiesībām pavairot un izplatīt muzikālus darbus, kuru autortiesību subjekts viņš bija, lai aizliegtu šīs pašas dalībvalsts teritorijā pārdot citas fonogrammas, kurās bija ietverti minētie muzikālie darbi; pēdējās minētās fonogrammas bija importētas no otras dalībvalsts, kurā tās bija pārdotas likumīgi, bet bez autortiesību subjekta vai tā pārstāvja piekrišanas, jo ierakstu producenta aizsardzības termiņš bija beidzies (iepriekšējā zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā *Patricia*, 14. punkts).

31 — Spriedums lietā *Butterfly Music*, 18. punkts.

32 — Padomes 1992. gada 19. novembra Direktīva 92/100/EEK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām, kas attiecas uz autortiesībām intelektuālā īpašuma jomā (OV L 346, 61. lpp.).

33 — Šīs direktīvas 13. panta 1. punkts.

34 — Dietz, A. "Die Schutzdauer Richtlinie der EU". *GRUR Int.*, Nr. 8/9 (1995). 682. lpp.

46. Tādējādi dalībvalstis, kurās šie darbi vai objekti ir nonākuši publiskā īpašumā, atgūst juridisko aizsardzību, ja vien tie visās Kopienas valstīs nav atkal nonākuši publiskā īpašumā; turklāt jānorāda, ka ar direktīvu ieviestie jaunie termiņi attiecas arī uz visiem priekšmetiem, ko aizsargā blakustiesības [35].

47. Turklāt jau minētajā spriedumā lietā *Phil Collins* u.c., kas taisīts gandrīz vienlaikus ar Direktīvas 93/98 pieņemšanu, tika atzīta nediskriminācijas principa spēkā esamība arī attiecībā uz valsts tiesību normām literāro un mākslas darbu jomā un blakustiesībām, kas faktiski radīja pilnīgu retroaktivitāti, jo noteica, ka visām autortiesībām un līdzīgām tiesībām visās valstīs vienmēr ir jānodrošina vienlīdzīga attieksme tai, kāda tā ir konkrētajā valstī [36].

48. Viedoklis nemainās attiecībā uz tiesībām, kas nekad nav bijušas nodrošinātas valstī, kur tās pieprasītas (pamata lietā — Vācijā), citādi tiktu apdraudēti saskaņošanas centieni. Kopienu tiesību normas ir balstītas uz to, ka iekšējā tirgus pareiza darbība ietver dalībvalstu tiesību aktu vienādošanu, lai aizsardzības termiņš visā Kopienā būtu vienāds [37].

49. Tiek mēģināts vienādot šo tiesību aizsardzības termiņus un darbu pāriešanu publiskā īpašumā. Tādējādi neaizsargāt darbus un blakustiesības tāpēc, ka tie nav bijuši aizsargāti pirms spēkā stājušās valsts tiesību normas autortiesību jomā, būtu pretrunā direktīvas garam.

50. Šo domu apstiprina Direktīvas 2006/116 10. panta 2. punktā ietvertā skaidrā atsauce uz Direktīvu 92/100, ar kuru dažās dalībvalstīs tika ieviestas jauna veida blakustiesības, mēģinot attiecināt Direktīvā 2006/116 paredzētos aizsardzības termiņus arī uz tiesībām, kas paredzētas Direktīvā 92/100, ieskaitot gadījumus, kad valsts tiesību sistēmā tās nav ietvertas [38]. No tā izriet, ka pretēji *Bundesgerichtshof* viedoklim, ka *UrhG* ir jāinterpretē gramatiski, nešķiet piemēroti atsaukties tikai uz aizsardzības "atjaunošanu" [39].

35 — Maier, P. "L'harmonisation de la durée de protection du droit d'auteur et de certains droits voisins". *Revue du Marché Unique Européen*, Nr. 2. 1994, 77. lpp.

36 — Iepriekš minētais Dietz, A., 683. lpp.

37 — Direktīvas 93/98 preambulas otrais apsvērums un Direktīvas 2006/116 preambulas trešais apsvērums.

38 — Katzenberger, P. "§ 64 — Schutzdauer - Allgemeines". Schricker, G. (izdevējs). *Urheberrecht Kommentar*, 2. izdevums. Minhene, 1999, 1024. lpp.; Walter, M. "Schutzdauer-RL — Art. 10". Walter, M. (izdevējs). *Europäisches Urheberrecht Kommentar*. Vīne, 2001, 635. lpp.

39 — Iepriekš minētais Walter, M., 631. lpp.

51. Tomēr papildus iespējai, ka darbs var būt publiskā īpašumā visās Kopienas valstīs, minētajās direktīvās atspoguļotajai vēlmei veikt saskaņošanu Eiropā ir vēl viens ierobežojums, kas neietekmē atbildi uz prejudiciālo jautājumu, bet ir jāmin, lai tā būtu pilnīga, proti, Direktīvas 2006/116, kuras tiesiskais regulējums dalībvalstīm ir fakultatīvs, 5. un 6. pantā paredzētās blakustiesības.

52. Saskaņā ar minētās direktīvas preambulas 19. apsvērumu dalībvalstis patur tiesības uzturēt spēkā vai ieviest blakustiesības attiecībā uz tādu kritisku un zinātnisku darbu publikāciju aizsardzību, kas ir nonākuši publiskā īpašumā [40], kā arī fotogrāfijām, kas nav oriģināldarbi [41], bet nepastāv pienākums šīs tiesības nodrošināt visā Kopienā, tāpēc nav iespējams šīs tiesības pieprasīt dalībvalstīs, kuras, izmantojot savas tiesības, tās neatzīst [42].

53. Visbeidzot, Direktīvas 2006/116 10. panta 3. punkts, kurā noteikts, ka "direktīva neskar nevienu izmantošanas gadījumu, kas noticis līdz 1. punktā minētajai dienai", proti, 1995. gada 1. jūlijam, kad stājās spēkā tās priekšgājēja Direktīva 93/98, arī pamato retroaktivitāti, un tādējādi ir noteikta attiecīgo tiesību retroaktīva spēkā esamība, taču, lai aizsargātu trešo personu labticīgi iegūtas tiesības, tās spēks ir ierobežots attiecībā uz notikumiem, kas notikuši, pirms tā pati ir stājusies spēkā. Citiem vārdiem sakot, ja minētajā 10. panta 2. punktā nebūtu paredzēta retroaktivitāte, nākamajam punktam nebūtu jēgas.

54. Rezumējot, atbilstoši iepriekš izskaidrotajam uzskatu, ka uz pirmo Vācijas *Bundesgerichtshof* uzdoto jautājumu ir jāatbild apstiprinoši, ka Direktīvā 2006/116 paredzētais termiņš, ņemot vērā tās 10. panta 2. punktā minētos nosacījumus, ir piemērojams arī tad, ja apstrīdētais priekšmets nekad nav bijis aizsargāts dalībvalstī, kur tiek lūgta tā aizsardzība, neskarot šī 10. panta 3. punktu.

B — *Par tādu autortiesību subjektu aizsardzību, kas nav Kopienas dalībvalstu pilsoņi (otrais jautājums)*

55. Uzdodot otro prejudiciālo jautājumu, kas sadalīts divos atsevišķos jautājumos, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai tas, ka tiesību, kuru aizsardzība tiek lūgta, subjekts ir trešās valsts pilsonis, ietekmē to, kā jāinterpretē abas iespējas, ar kurām var pamatot priekšmeta aizsardzību atbilstoši Direktīvas 2006/116 10. panta 2. punktam.

40 — Direktīvas 2006/116 5. pants.
41 — "Parastām" fotogrāfijām, minētā 6. panta trešais teikums.
42 — Arī iepriekš minētais Katzenberger, P., 1025. lpp.

56. Tā vēlas uzzināt, vai "valsts tiesību normas" šī panta izpratnē ir tiesību normas par trešo valstu pilsoņu, kuri nav Kopienas dalībvalsts pilsoņi, aizsardzību (otrā prejudiciālā jautājuma a) punkts) un vai tiesību subjektam, kas pieder pie šīs valstu kategorijas, 10. pantā paredzētais termiņš ir piemērojams saistībā ar priekšmetiem, kas 1995. gada 1. jūlijā atbilda Direktīvā 92/100 paredzētajām aizsardzības prasībām (otrā prejudiciālā jautājuma b) punkts).

57. Uzskatu, ka abi jautājumi ir jāapskata kopā, neietekmējot to, ka uz katru no tiem ir jāsniedz atsevišķa atbilde, kaut gan Boba Dilana gadījumā es drīzāk gribētu uzdziedāt: "the answer is blowing in the wind" [43].

58. Visi lietas dalībnieki, kas ir iesnieguši rakstveida apsvērumus šajā prejudiciālā nolēmuma procedūrā, noteikti balstīdamies uz apstrīdēto fonogrammu producenta kā sākotnējā tiesību subjekta pilsonību, ir apgalvojuši, ka uz otro prejudiciālo jautājumu kopumā ir jāatbild, interpretējot Direktīvas 2006/116 7. pantu, kura nosaukums ir "Aizsardzība *vis-à-vis* trešām valstīm".

59. Vispirms es piekrītu Komisijai, ka ir jānošķir divi piemērojamības kritēriji — *ratione personae* un *ratione materiae*.

60. Direktīvas 2006/116 7. pants ir pamatots ar aizsardzības termiņu salīdzinājuma principu; darbiem, kuru izcelsmes zeme saskaņā ar Bernes konvenciju ir trešā valsts un kuru autors nav Kopienas pilsonis (1. punkts), aizsardzības termiņš beidzas atbilstoši darba izcelsmes valsts tiesību aktiem, bet tas nevar būt ilgāks par direktīvā noteikto.

61. Šī panta 2. punkts attiecas uz blakustiesībām, izveidojot līdzīgu principu kā iepriekšējā punktā minētais [44]. Minot "tiesību subjektus, kas nav Kopienas pilsoņi", tas pieder pie Direktīvas 2006/116 *ratione personae* tiesību normām. Bet, padarot tajā paredzēto aizsardzības termiņu atkarīgu no tādas pašas aizsardzības piešķiršanas dalībvalstīs, kļūst svarīgas dalībvalstij, kurā tiek lūgta aizsardzība, saistošās divpusējās un daudzpusējās starptautiskās tiesības, proti, it īpaši Romas konvencija, Fonogrammu konvencija, Līgums par izpildījumu un fonogrammām un *TRIPS* līgums [45].

43 — *Blowin' in the wind* (© 1962 *Warner Bros. Inc.*) noteikti ir viena no dziedātāja visslavenākajām dziesmām, un tās nosaukums turklāt ir izmantots ilgspēlējošā platē, ko ietver apstrīdētās fonogrammas.

44 — Iepriekš minētais Mayer, P., 75. lpp.

45 — Iepriekš minētais Walter, M., 608. lpp.

62. Tādējādi valsts tiesai dalībvalstī, kurā izteikta vēlme izmantot blakustiesības, katrā konkrētā gadījumā ir jānosaka ārvalstnieku aizsardzība, kā arī jāaprēķina termiņš atkarībā no šīs valsts parakstītajiem starptautiskajiem līgumiem.

63. Savukārt 10. pants neatkarīgi no tā, ka tas ir saistīts ar Direktīvas 2006/116 piemērošanu laikā, ietver *ratione materiae* piemērojamības aprakstu.

64. Kā norāda Komisija, lai gan Direktīvas 2006/116 10. pants atrodas zem nosaukuma "Piemērošana laikā", tas galvenokārt regulē aizsardzības *priekšmetu*, nevis tiesību subjekta pilsonību, attiecinot to uz "darbiem un tiesību objektiem", kas 1995. gada 1. jūlijā bija aizsargāti vismaz vienas dalībvalsts tiesību sistēmā autortiesību jomā (attiecībā uz jautājuma a) punktu) vai Direktīvā 92/100 (attiecībā uz jautājuma b) punktu).

65. 10. panta 2. punkta piemērošanas aspektā tas nozīmē (otrā jautājuma a) punkts), ka ir jāatsaucas uz visām attiecīgās valsts autortiesībās un blakustiesībās ietvertajām materiālajām tiesību normām ar to speciālajām iezīmēm, ieskaitot attiecīgos daudzpusējos vai divpusējos starptautiskos līgumus [46]. Tāpēc valsts tiesai ir jāpārbauda, vai noteiktais priekšmets, šajā lietā — apstrīdētie Boba Dilana ieraksti, atbilst šīs valsts tiesību aktos noteiktajām prasībām. Ja šim priekšmetam ir piemērojams citas dalībvalsts likums, tiesai valstī, kurā tiek prasīta aizsardzība, atbilstoši procesuālo tiesību normām par pierādījumu par ārvalstu tiesībām iegūšanu ir jāizpēta ārvalsts tiesību sistēma. Pirmais 10. panta 2. punktā minētais gadījums tāpēc neattiecas uz valsts noteikumiem par tādu ārvalstnieku, kas nav Kopienu pilsoņi, aizsardzību.

66. Rezumējot, iesaku uz otrā jautājuma a) punktu atbildēt, ka valsts tiesību normas Direktīvas 2006/116 10. panta 2. punkta izpratnē neietver arī dalībvalstu tiesību normas par tādu tiesību subjektu, kas nav Kopienas dalībvalsts pilsoņi, aizsardzību.

67. Runājot par otrā jautājuma b) punktu, jāatceras, ka šajā gadījumā Direktīvas 92/100 tiesības rodas tikai tad, ja tās saturs minētajā datumā nav iestrādāts valsts tiesībās [47]. Tiesai valstī, kurā tiek prasīta aizsardzība, ir jāno-

46 — Iepriekš minētais Walter, M., 632. lpp.
47 — Šo secinājumu 50. punkts.

vērtē, vai tās likums vai citas dalībvalsts likums ietver šīs tiesības, un, ja tas tā nav, jāizanalizē, vai nav jāpaplašina aizsardzības piemērošana, ievērojot Direktīvu 92/100.

68. Tomēr, lai precizētu piemērošanu trešās valsts pilsonim, ir jāizmanto Direktīvas 2006/116 7. panta 2. punkts, kā tas jau ir interpretēts.

69. Šādos apstākļos es esmu norādījis uz Kopienu tiesību obligāto saistību ar starptautiskiem līgumiem. No visiem jāuzsver *TRIPS* līgums, kura 14. panta 2. punktā saistībā ar 5. punktu fonogrammu producentu tiesībām ir noteikta vismaz 50 gadu aizsardzība. Tā kā tas ir līdzīgs Romas konvencijas 10. pantam, abas tiesību normas ir jāinterpretē sistēmiski [48].

70. Valsts tiesa ir arī jābrīdina par sarežģītu starptautisku līgumu pārklāšanos un atkārtošanos; piemēram, *TRIPS* līguma 2. panta 2. punktā ir minēts, ka "neviens šī Līguma I–IV nodaļas nosacījums neierobežo pastāvošās saistības, ko līgumslēdzējas valstis varētu būt uzņēmušās [..] saskaņā ar [..] Bernes konvenciju, Romas konvenciju [..]", kas ir jāsaprot tā, ka starptautiskās saistības, ko dažādas valstis ir uzņēmušās savā starpā vai attiecībās ar trešām valstīm atbilstoši citām konvencijām, paliek spēkā [49].

71. Turklāt, kā norāda Komisija, saskaņā ar neseno judikatūru [50] nav šaubu par *TRIPS* līguma piemērojamību blakustiesību jomā, jo Kopienai ir kompetence, ko tā jau ir izmantojusi, kā to apliecina jau minētās Direktīvas 2001/29 un 92/100.

72. Nobeigumā uzskatu, ka otrā prejudiciālā jautājuma b) punkts ir jāatrisina tādējādi, ka valsts tiesai saskaņā ar Direktīvas 2006/116 7. panta 2. punktu un starptautiskajiem līgumiem, kas ir saistoši tās tiesību sistēmā, ir jāpārbauda, vai minētās direktīvas 10. panta 2. punktā paredzētais termiņš priekšmetiem, kas 1995. gada 1. jūlijā atbilda Direktīvā 92/100 paredzētajām aizsardzības prasībām, ir piemērojams tiesību subjektiem, kas nav kādas Kopienu dalībvalsts pilsoņi.

48 — Füller, J. T. "Artikel 14 — Ausübende Künstler". Busche, J. un Stoll, J. T. (izdevēji). *TRIPs — Internationales und europäisches Rechts des geistigen Eigentums*. Ķelne, 2007, 271. lpp.

49 — Wager, H. "Substantive Copyright Law in TRIPS". Cohen Jehoram, H., Keuchenius, P. un Brownlee, L. M. (izdevēji). *Trade-related Aspects of Copyright*. Kluwer, Deventera, 1996, 36. lpp.

50 — 2007. gada 11. septembra spriedums lietā C-431/05 *Merck Genéricos* (Krājums, I-7001. lpp., 32.–39. punkts).

VI — Secinājumi

73. Ņemot vērā iepriekš minēto, iesaku Tiesai uz *Bundesgerichtshof* uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīvā 2006/116/EK par autortiesību un dažu blakustiesību aizsardzības termiņiem paredzētais aizsardzības termiņš, ņemot vērā tās 10. panta 2. punktā minētos nosacījumus, ir piemērojams arī tad, ja apstrīdētais priekšmets nekad nav bijis aizsargāts dalībvalstī, kurā tiek lūgta tā aizsardzība, neskarot šī 10. panta 3. punktu;

2) valsts tiesību normas Direktīvas 2006/116 10. panta 2. punkta izpratnē neietver dalībvalstu tiesību normas par tādu tiesību subjektu, kas nav kādas Kopienu dalībvalsts pilsoņi, aizsardzību;

3) valsts tiesai saskaņā ar Direktīvas 2006/116 7. panta 2. punktu un starptautiskajiem līgumiem, kas ir saistoši tās tiesību sistēmā, ir jāpārbauda, vai minētās direktīvas 10. panta 2. punktā paredzētais termiņš priekšmetiem, kas 1995. gada 1. jūlijā atbilda Padomes 1992. gada 19. novembra Direktīvā 92/100/EEK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām, kas attiecas uz autortiesībām intelektuālā īpašuma jomā, paredzētajām aizsardzības prasībām, ir piemērojams tiesību subjektiem, kas nav kādas Kopienu dalībvalsts pilsoņi.